

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele Ing. M. K.**, zastoupeného JUDr. Hanou Píčovou, advokátkou, se sídlem Májová 23, 350 02 Cheb, **a dalšího účastníka České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2003, č. j. 16 Ca 335/2002 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost, směřující do výroku II. usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2003, č. j. 16 Ca 335/2002 - 42, **se zamítá.**

II. České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2003, č. j. 16 Ca 335/2002 - 42, bylo rozhodnuto tak, že se návrh stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítá a že se zamítá návrh stěžovatele o ustanovení zástupce. Při posuzování předpokladů stěžovatele pro osvobození od soudních poplatků krajský soud vyšel z toho, že kromě částečného invalidního důchodu ve výši 4621 Kč měsíčně má i jiné příjmy v celkové výši 8200 Kč ročně a je vlastníkem dvou nemovitostí a osobního automobilu (naproti tomu má dluhy v celkové výši 500 000 Kč). Po zhodnocení majetkových poměrů stěžovatele dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatel nespĺňuje jednu ze základních podmínek pro ustanovení zástupce, a to předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Dále pak krajský soud

poukázal na to, že žaloba neobsahuje vady, které by bránily jejímu věcnému projednání, přičemž žalobce svými podáními prokázal, že je schopen hájit svá práva, vyjadřovat se písemně ve věci a prostřednictvím dožádaného soudu mu bylo umožněno se ve věci vyjádřit i ústně.

Toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností, a to pouze výrok o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce. Poukázal na to, že krajský soud vyvodil nesprávné závěry z jím doložených majetkových poměrů, když má za to, že výše jeho příjmů opravňuje k přiznání sociálních dávek, osvobození od poplatků za rádio a televizi apod., a nelze tedy tyto prostředky hodnotit jako „dostatečné“. Pokud jde o vlastnictví dvou nemovitostí a osobního automobilu, zdůraznil stěžovatel, že krajský soud opomenul, že vlastnictví garsoniéry je zcela eliminováno zástavním právem na dluh 300 000 Kč (na zakoupení osobního automobilu), přičemž v nejbližší době bude toto zástavní právo realizováno, rovněž příjmy z pronájmu jsou ukončeny. Stěžovatel proto reálně vlastní nedokončený rekreační domek, na němž vázne dluh 200 000 Kč. Nutnost zastoupení před soudem pak vyplývá z doloženého zdravotního poškození; stěžovatel sice v písemném projevu dokáže účinně hájit svá práva, krajský soud však podle stěžovatele zcela opomněl, že tato schopnost mu zcela chybí, pokud musí v časové tísní reagovat a hodnotit.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel neuvedl, z kterého důvodu, uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost podává (kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v citovaném ustanovení), z obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že je podávána z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení správně vyšel z toho, že pro ustanovení zástupce účastníkovi řízení musí být ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s. splněny dvě podmínky, a to jednak předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a jednak potřeba ochrany práv účastníka řízení. Krajský soud po posouzení majetkových poměrů stěžovatele vyšel z toho, že stěžovatel nespĺňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků; s tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Je sice pravda, že celkový příjem stěžovatele mohl být v době rozhodování krajského soudu uvažován částkou okolo 5000 Kč měsíčně (nyní má stěžovatel po přiznání starobního důchodu jenom z tohoto důvodu příjem v částce 6254 Kč měsíčně), kterážto částka sama o sobě by mohla vést k závěru, že stěžovatel splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, za situace, kdy stěžovatel je vlastníkem dvou nemovitostí (byť jedna z nich je zatížena dluhem), nelze takovýto závěr učinit. Vzhledem k tomu, že i podle názoru Nejvyššího správního soudu není splněna jedna z podmínek pro ustanovení zástupce stěžovateli, je nadbytečné zkoumat splnění podmínky druhé (přesto se lze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že ani tato druhá podmínka splněna není).

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení všech řádně uplatněných a přípustných námitek stěžovatele uplatněných v kasační stížnosti uzavírá, že v posouzení právních otázek Krajským soudem v Plzni neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí v napadené části. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel ve věci úspěch neměl, nemá proto proti dalšímu účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contr.). Úspěšné České správě sociálního zabezpečení podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, bylo proto vysloveno, že tomuto účastníkovi se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. června 2004

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu